

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Te întâmpin iarăși cu duh de înviere și cu sărbătoare de sfinți, popor al cuvântului Meu. Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Domnul Dumnezeuul tău. Ne pregătim, Noi și voi, pentru zi de învățătură și de înviere, că vin mulți la izvor și trebuie să-L înfiripăm pe Dumnezeu în ei, tată. Astăzi, în zi de sărbătoare pentru mucenicul Meu Gheorghe, Eu, Domnul, așez în rugăciunea ta cerere cu credință pentru ca să vină zile cu soare și cu cald și cu pace și cu ajutor pentru sărbătoarea duminicii mironosițelor învierii Mele, poporul Meu. Ridică mânuțele și cere cu credință, tată, ca să împlinesc Eu rugăciunea ta. Pregătește-te cerește și ai grijă, și iarăși îți spun, ai grijă de lucrul ce este de pregătit, dar ai grijă și de odihnă, căci pace și liniște voiesc Eu să am în ființa ta, în lucrarea ta, fiindcă tot cerul are nevoie de pace când Eu lucrez cu tine pe pământ. Ai grijă să fii frumos ziua și noaptea, fiule, iar cel frumos este cel care-L are pe Hristos în iubirea lui, în lucrarea lui, și este cel asemenea Mie, poporul Meu. Amin.

Și acum avem sărbătoare de sfinți, iar în venirea Mea de azi am cu Mine pe mucenicul Meu Gheorghe, care M-a mărturisit mucenicește și nu M-a părăsit pe pământ, ba M-a și slăvit prin iubirea lui cea cu statornicie înaintea celor necredincioși. Pe vremea când Eu eram pe pământ și pregăteam fructul mântuirii omului, salvarea din păcat a omului căzut din Dumnezeu prin păcat, mulți se minunau de măreția semnelor și a minunilor Mele și mulți Mă urmau ca să vadă și ca să creadă și ca să poată cu Mine prin iubire și prin mărturisire apoi, dar tot mulți Mă și părăseau apoi, căci Eu aveam învățătură de viață, cuvânt tare, și eram Cel drept, și lumea nu Mă iubea, pentru că Eu mărturiseam mereu că faptele ei sunt rele și voiam să-l îndrept pe om spre cele bune, iar omul când auzea nu putea purta adevărul cel despre el și venea și pleca, fiindcă păcatul îl slăbea și îl învinuia, iar umilința pentru păcat nu se prindea ușor de om, chiar dacă el Mă vedea pe Mine umilit și disprețuit sub om și mlădios pentru om. O, mulți veneau să fie cu Mine și cu ai Mei, dar mulți Mă și părăseau, și apoi Mă urau și Mă disprețuiau și se mâniiau, pentru că Eu voiam să-i curăț de păcatul iubirii de sine și să pun în ei căldură și umilință și aplecare cu duhul, iar când ei vedeau aceasta ce fac Eu pentru înțelepciunea lor cea nouă, o, nu se puteau apleca și plecau spre răceală, iar cei ce se țineau după Mine și vedeau așa, Mă disprețuiau și ei mulți dintre ei, și unii pe alții se întăreau împotriva Mea apoi și se uneau iarăși apoi cu cele de dinainte ale lor. Dar cei ce Mă iubeau cu putere le erau iertate păcatele toate prin iubirea lor de Dumnezeu, iar ei Mă mărturiseau de Dumnezeu al lor, și pe ei mucenici ai Mei mărturisitori curajoși, nefugind ei de cruce și de răbdarea de sub ea, căci iubirea de Dumnezeu îi stăpâna pe ei ca și pe femeia cea păcătoasă, care Mi-a adus miresme ca semn al credinței în Mine și al iubirii ei de Dumnezeu, iubire mare, drept pentru care i-au fost iertate toate păcatele ei, și apoi am zis despre ea că mult a iubit și mult i s-a iertat ei.

Erau prizoniți în toate vremile cei ce Mă iubeau, iar cei ce nu iubeau prigonirea Mă părăseau și cădeau în necredință pentru păcatul părăsirii lor de Dumnezeu. Iată, sărbătorim pe mucenicul Gheorghe, care n-a fugit de prigoana cea pentru credința lui și pentru multa lui iubire de Dumnezeu, căci cei ce cred cu putere nu sunt biruiți, fiindcă îi apără pe ei puterea credinței cea făcătoare de putere și de minuni pentru cei necredincioși și așa biruiesc ei pe prigonitorii lor cei neputincioși în credință.

O, mucenicule plin de curaj pentru credința ta! Unde, tată, să mai fie azi pe pământ putere pentru Dumnezeu în om când omul se iubește atât de mult pe sine? Fuge omul și se încruntă și se întunecă și se răcește pentru o dojană, pentru o muștrare, care dă să-i curețe inima și fapta, darămite să mai și mărturisească unul ca acela prin umilință și prin jertfă pe Dumnezeul Cel viu

așa cum tu L-ai mărturisit! O, nu mai este om să priceapă ce înseamnă dreptatea lui Dumnezeu în om pe pământ! Iubirea de sine și părerea de sine și dorul de sine îl nimicește de tot pe om, iar Eu plâng în cer între sfinți când îi văd pe cei ce cred în Mine cum Mă părăsesc apoi, dându-se slăbiciunilor și neputințelor de tot soiul, care vin din om și de pe pământ peste om, iar Eu îmi scriu cartea judecății faptelor omului. O, când, oare, va veni o vreme ca să înțeleagă cel credincios mărirea lepădării de sine în el așa cum am avut-o Eu; Eu și sfinții Mei? Când voi găsi Eu odihnă în om, în cel ce vine după Mine ca să iubească voia Mea? Când, oare, tată? Când?

– O, nu poate nimeni să meargă spre desăvârșire în iubire și în voile Tale în el dacă nu vine la Tine pentru lepădarea de sine, Doamne. Cel ce nu urăște pe mamă și pe tată, pe soție și pe copii, pe rude și pe prieteni, pe toate, pe toate ale lui agoniseli, și cu totul pe el însuși prin lepădare de sine, negândind nici la sufletul său, care-i ține suflarea în trup, acela nu poate, nu poate să fie mărturisorul Tău peste mulți, ucenicul Tău între oameni, ba chiar și miel jertfit pe altarul credinței în Tine, credință care înviază morții, Doamne. Cel credincios prin lepădare de sine nu-și mai face socotelile cele pentru el, căci el iubește și trăiește pentru iubire și nu pentru sine, și iată de ce nu se leapădă de sine cel care se iubește pe sine. Lepădarea de sine a omului nu o poate face decât Dumnezeu în om stând și lucrând ca El, nu ca omul, căci omul când este viteaz pentru Dumnezeu în el înaintea necredincioșilor care nu-L vor pe Dumnezeu Domn peste ei, nu el, omul, ci Dumnezeu este Cel din el viteaz și minunat prin lepădarea de sine a omului care poate pentru Dumnezeu, mărturisind așa înaintea celor necredincioși.

O,dă-i poporului Tău de azi bărbăția credinței și darul cel făcător de puteri și de semne minunate al sfinților Tăi, Doamne. O, dă-i lui puterea și darul cel sfânt al lepădării de sine, căci cei ce s-au făcut sfinți pe pământ înaintea Ta și înaintea oamenilor n-au putut nimic pentru numele Tău și pentru slava Ta până ce n-au așezat în ei darul lepădării de sine nemaigândindu-se la ei, ci numai la slava Ta între oameni și pentru oameni, Doamne.

O, poporule de azi al lui Dumnezeu pe pământ, o, fiu credincios în vremea aceasta de necredință! Mărturisirea ta înaintea necredincioșilor pentru Dumnezeu și pentru slava Lui începe cu puterea lepădării de sine în tine. Ea îl învață pe om să moară, iar pe Dumnezeu să învieze în el, în omul mărturisor pentru Hristos. învață tu aceasta, începând cu cele mai mici încercări de peste tine, care dau să-ți întrebe ființa ta dacă s-a lepădat de sine, dacă Hristos este în tine, dar dacă ești încă tu, caută să intri sub învățătură, sub muștrare, sub toiag, căci vai celui fără de toiag peste viața lui, peste mintea lui, peste fapta lui, căci acela îi face rău lui Dumnezeu dacă vine la Domnul și la lucrarea Lui cea plină azi de slava Domnului, de învățătura Domnului în mijlocul tău. Iată-mă pe mine cât mi-am călcat peste sine și cât L-am mărit pe Domnul prin credința mea! Domnul Dumnezeul tău să-ți dea harul Său, și prin el să înveți mereu darul lepădării de sine la orice pas, ca apoi să-ți dea Domnul împărăția Sa înăuntrul tău. Așa îți sortesc eu azi, în ziua mea de serbare între sfinți în cer și pe pământ, popor al venirii Domnului iarăși de la Tatăl la om, acum, la sfârșit de timp. Amin.

O, slavă Ție, Doamne, că mi-ai dat acum pe pământ bucuria să Te mărturisesc din cer, dintre sfinții Tăi cei mărturisor pe pământ în vremea trupului lor. O, coboară Tu vreme cu soare, coboară seninul și zile dulci și calde pentru sărbătoarea Ta cu poporul Tău când Tu îți vei învăța poporul cu duhul puterii, cu duhul învierii cea semănată peste cei ce se adună la izvor, Doamne! Ne rugăm Ție cu poporul Tău și noi, sfinții Tăi. Primește, Doamne, și împlinește, Doamne! O, vino și arată-Te, Doamne, iar lumina cuvântului Tău să ia foc pe pământ, căci foc ai venit să arunci pe pământ și să poți peste om cu focul iubirii Tale, cu slava cuvântului Tău, care vine cu Tine pentru înnoirea lumii, pentru nașterea din Tine, Doamne, a toate câte vor fi și vor rămâne, dimpreună cu sfinții Tăi, care Te-au iubit de pe pământ și până în cer, și care Te iubesc acum pe pământ. Amin, amin, amin.

– Hristos a înviat, o, sfinți ai cerului sfânt! O, ajutați-Mi poporului Meu de azi și lucrați pentru el și lângă el pentru biruința Mea. Amin.

Hristos a înviat, poporul Meu de pe pământ, și te vreau sfânt prin lepădare de sine, nu numai sfințit, tată. Cei sfinți au avut și au puterea Mea în ei, iar cei sfințiți sunt cei purtați de cei cu puterea Mea în ei, de cei sfinți ai Mei prin lepădare de sine, tată. Popor de sfinți voiesc să am, ceată de sfinți voiesc să am în poporul Meu, între cei ce se ridică să creadă în venirea Mea cea de acum cu judecata multora și cu izbăvirea multora. Cei ce se leapădă de sine sunt cei ce iubesc mult și cei ce li se iartă mult, iar iubirea este cea mărturisitoare înaintea celor necredincioși de pe pământ, și este a celor sfinți.

Hristos a înviat, poporul Meu! Pregătește, tată, sărbătoarea cea cu strângere a poporului cel credincios cuvântului Meu. Îl voi învăța pe el să nu cadă din credință, căci sunt învățătorul celor credincioși, și e vremea grea, e vremea lepădării de credință, tată. O, roagă-te să aducă Domnul vreme caldă pe pământ cu tine, tată. Roagă-te ca sfinții, și ți se va da, și apoi dă-I Domnului slava și nu ție, tată, căci sfinții sunt cei ce au lepădare de sine și care dau Domnului toată mărirea, toată închinarea. Amin.

Păstrează-te în sfințenie, poporul Meu, iar sfințenia are sfială, are frumusețe mare în om, purtare aleasă în om, tată. Ea veghează mereu, mereu pentru ea în om, căci ea iubește pentru Dumnezeu în om, ea, și nu omul, căci omul este neputincios.

Hristos a înviat, Ierusalime! Pregătește de pe pământ sărbătoarea cea cu poporul cel credincios, iar Eu, din cer, tată. Pace ție! Nu uita să-Mi lucrezi pace. Nu uita să-Mi fii odihna Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23-04/06-05-2008